

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.IV.20.089/2024/16.

A felperes: felperes (cím1)

Az alperes: alperes (cím2)

Az alperes képviselője: Balsai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd, cím3)

A fellebbezést előterjesztő fél:

felperes (21. sorszám alatt)

A per tárgya:

bíróági jogkörben okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

6.P.22.439/2023/20.

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 120.365 (százhuszezer-háromszázhatvanöt) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 240.008 (kétszáznegyvenezer-nyolc) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket. Az esedékesség napja a jelen határozat meghozatalát követő 60. nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát fel kell tüntetnie.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes szerződést kötött egy svájci székhelyű, fuvarozással, szállítmányozással foglalkozó jogi személlyel az általa vásárolt műalkotás Magyarországra szállítására. A szerződést kötő felek közötti perben (a továbbiakban alapper) a felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy a svájci székhelyű alperes az Európai Parlament és Tanács 2016/79. rendelete (GDPR), valamint a svájci adatvédelmi törvény (FADP) szabályait megszegte a 2016. április 5-én elektronikus levélben közölt, őt feketelistázó, „nem tisztességes, panaszkodó fogyasztó” profilt alkotó adatkezelésével. A személyiségi jogsértés megállapítását a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51.§ a) pontjára, a 2:42.§-ára, a 2:43.§ c) és e) pontjára, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 4-5.§-ára és a FADP 3., 4. és 5. cikkére alapította. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperes a GDPR 12-15. cikkeiben foglalt kötelezettségét megszegte, mert a 2019. március 14-i írásbeli kérelmére a GDPR szerinti 30 napos határidőn belül nem tett eleget adatkezelői információadási kötelezettségének. A jogsértés megállapítása mellett kérte kötelezni az alperest, hogy 15 napon belül adjon meg minden információt, kérte továbbá a Ptk. 2:52.§-a, a GDPR 82. cikke és az Info tv. 23.§ (5) bekezdése alapján az alperest kötelezni 250.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a keresetet – mint jogalapjában alaptalant - elutasította.
- [2] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresete teljesítését kérte. A alperes mint másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés hiányában nem szükséges az eljárás megismétlése. A 2016-os elektronikus levéllel kapcsolatban kifejtette, nem állapítható meg, hogy az alperes jogellenes célból kezelte volna a felperes adatait, ugyanis nem volt igazolt a feketelista létezése és az e-mail sem tekinthető profilalkotásnak. A 2019-es kérelemmel kapcsolatban azt állapította meg, hogy a felperes hozzáférési jogosultságának biztosítása megtörtént azáltal, hogy a perben feltárták, hogy az alperes milyen adatait kezeli, emiatt az Info tv. 23. § (5) bekezdés szerinti jogkövetkezmény alkalmazására nem volt lehetőség. Megállapította, hogy ezt meghaladóan az adatok kezelése a GDPR, illetve az Info tv. rendelkezéseit nem sértette. Az ítélet elleni felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [3] A felperes a jelen perben előterjesztett végleges keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.000.105 forint kártérítés megfizetésére, mely összegből 506.800 forint az alapper első- és másodfokú eljárásában általa megfizetett perköltség, 743.305 forint az alapperben felmerült ügyvédi munkadíj, 250.000 forint az alapperben érvényesített sérelemdíj. 1.500.000 forintot általános kártérítésként igényelt.
- [4] Keresetének jogalapjaként hivatkozott az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésére, a XXIV. cikk (1) bekezdésére, a Ptk. 6:519. §-ára, 6:522. §-ára, a Ptk. 6:531. §-ára, 6:549. §-ára, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 18. §-ára, 213. §-ára és 221. §-ára, a GDPR 4., 5., 6., 12., 13., 14., 15. és 82. cikkére, az Európai Unió Bírósága C-224/1. számú, Gerhard Köbler kontra Republik Österreich ítéletére (Köbler-ítélet), valamint a 20/2017. (VII.18.) AB határozatra.
- [5] Kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési hibaként azt jelölte meg (13. sorszám 3-4. oldal), hogy az alperes figyelmen kívül hagyta az adatkezelés tárgyát, megsértette a GDPR 5. cikk szerinti alapelveit, a 6. cikk szerinti jogalapra vonatkozó előírását, az előzetes tájékoztatásra és a hozzáférési jog gyakorlására vonatkozó szabályokat és azok határidejét is (GDPR 12-15. cikk).

- [6] Kifejtette, az alperes mérlegelést nem igénylő jogszabályhelyeket hagyott figyelmen kívül, és egyetlen jogszabályhelyet sem jelölt meg az alapper alperese pernyertességének alátámasztására. Álláspontja szerint a jelen perben eljáró bíróságnak lehetősége van a korábbi pertől eltérően dönteni, azt kell vizsgálnia, hogy az alapperben a végső fokon eljáró bíróság megfelelően alkalmazta-e az európai jogot. Álláspontja szerint az alapperben eljáró bíróság a GDPR rendelkezéseit, tehát az európai jogot sértette meg.
- [7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a jelen bíróság kizárólag a kárkötelelem mint a felek közötti jogviszony elbírálására rendelkezik hatáskörrel. Jogalkalmazási hiba miatt önmagában a felperes nem érvényesíthet igényt, mivel a bíróságnak nincs hatásköre egy másik bíróság döntése jogszerűségének felülbírálatára. Álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg az egyes kártételekkel összefüggésben, hogy mi a károkozó magatartás, az rPp. 213.§ és 221.§ megsértésére és a GDPR 12-15. cikkének meg nem felelés kártérítési igényt nem alapozhat meg, a becsatolt ítélet a felperes kárát nem bizonyítja, jogellenesség és kár hiányában pedig az okozati összefüggés is kizárt.
- [8] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára 180.006 forint feljegyzett illetéket.
- [9] Elsősorban a Köbler-ítéletre alapított igényt vizsgálta, e körben kifejtette, hogy a Köbler-ítéletre hivatkozással a tagállamban végső fokon ítélkező bírósággal szemben lehet igényt érvényesíteni, az alperes nem ilyen bíróság, emiatt a felperesnek ez a hivatkozása megalapozatlan.
- [10] Ezt követően vizsgálta a keresetet a Ptk. szerinti bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti jogalapon. A Ptk. 6:549.§ (1) bekezdése és a 6:548.§ (1) és (2) bekezdései felhívása mellett rögzítette, hogy a perben a felperesnek kellett bizonyítani az őt ért kárt, az alperes által tanúsított károkozó magatartást, valamint a kár és a károkozó magatartás közötti okozati összefüggést, továbbá azt, hogy a kár rendes jogorvoslattal, valamint a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható, míg az alperesnek a felróhatóság hiányát.
- [11] Rámutatott, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításához szükséges a kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés (BDT2004.1028., BDT2004.1042.), illetve, hogy a bírói gyakorlat szerint (BDT2017.3650.) a közhatalmi jogkörben okozott károk megtérítéséért fennálló felelősség megállapítása során a nyilvánvaló és kirívó jogalkalmazási hibát nem a jogellenesség, hanem a felróhatóság körében kell értelmezni. Hangsúlyozta, hogy a pernek nem tárgya a korábban született alperesi határozat felülvizsgálata, a kártérítési per nem teremt újabb jogorvoslati lehetőséget, a bíróság vizsgálatának terjedelme arra korlátozódik, hogy az alperes részéről történt-e felróható jogszabálysértés, amennyiben igen, akkor annak vizsgálatára, hogy az kirívóan súlyos volt-e.
- [12] Az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésére és a XXIV. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó hivatkozásával kapcsolatban rámutatott arra, hogy azt nem vizsgálhatja, arra kizárólag az Alkotmánybíróság jogosult az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján.
- [13] A felperes eljárási szabálysértésekre történő hivatkozását alaptalannak találta, e körben kifejtette, hogy az rPp. 18.§-ának megsértése nem merülhet fel, mert a felperes nem is hivatkozott arra, hogy az ügyben kizárt bíró vagy bíróság vett volna részt, a 213.§-a sem sérült, mert az alperes a felperes minden keresetét elbírált, a 221.§-ának megsértésére történő hivatkozást pedig azért találta alaptalannak, mert azt állapította meg, hogy az ítélet jogi indokolása megfelel a Pp. rendelkezéseinek, tartalmazza az alkalmazott jogszabályokat.
- [14] Érdemben vizsgálta, hogy az alperes a GDPR 5., 6., 12., 13., 14. és 15. cikkeinek alkalmazása során követett-e el jogalkalmazási, jogértelmezési hibát (ítélet [29]-[31] bekezdés). E körben

arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem követett el jogszabálysértést azzal, hogy azt állapította meg, hogy az alapper alperesének adatkezelése a GDPR 6. cikke alapján jogszerű volt. A GDPR 5. cikkével kapcsolatban rámutatott arra, hogy az alperes azzal, hogy az ítéletébe azt mondta ki, hogy az alapper alperese a felperes adatait tisztességesen és átlátható módon kezelte, mérlegelés alapján döntött, amely önmagában felróható magatartást nem valósít meg, ezért az alperes döntése az adatkezelés elveivel összefüggésben nem tekinthető kirívóan súlyos jogsértésnek. A GDPR 12-15. cikke körében kifejtette, hogy nem jogsértő az alperes ítéletének az a megállapítása, hogy a hozzáférési jogot az Info tv. 14.§-a szabályozza, e jog megsértése esetére az Info tv. 23.§ (5) bekezdése biztosítja a bírósághoz fordulás jogát és a keresetnek helytadás esetén a lehetséges magatartásokra kötelezést is, és nem jogsértő az a megállapítás sem, hogy ilyen kötelezésre a hozzáférési jog biztosítottsága folytán nincs lehetőség. Mivel a jogsértő adatkezelést nem lehetett megállapítani, nem volt lehetőség az Info tv. 23.§ (5) bekezdése szerinti kötelezésre sem, ezért az alperes döntése nem sértette meg a GDPR 12-15. cikkeit.

- [15] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését kérte. A másodfokú bíróság felhívására a 3. sorszámú beadványában jogszabálysértésként – a beadvány tartalma szerint megállapíthatóan – a GDPR preambuluma 10., 39., 60., 61., 63., 171. bekezdéseire, a GDPR 5., 6., 12., 13., 14., 15., 21. cikkeire, az Info tv. 23.§ (3) és (5) bekezdéseire, a Pp.346.§ (4) és (5) bekezdéseire, a Köbler-ítéletre, valamint az 1/2008. PJE határozatra hivatkozott.
- [16] A Pp.346.§ (4) és (5) bekezdéseinek megsértése körében előadta, hogy az első fokon eljáró és az alperesi bíróság sem tárta fel a történeti tényeket a felperes hozzáférési jog iránti igényének bejelentése, az alperesi válaszadás határideje, annak elmulasztása és a tekintetben, hogy a svájci cég soha nem tett eleget annak a kötelezettségének sem, hogy az érdekmérlegelési tesztjét a felperes számára átadja. A jogi indoklás hiányossága körében rámutatott, hogy az alperesi bíróság szerint az általa jóváhagyott elsőfokú ítélet a jogszabályokat helyesen nevezte meg és alkalmazta, holott az a sérelmezett GDPR rendelkezéseket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. A jogi indoklásban sem az alperes, sem az alapperben első fokon eljáró bíróság nem jelölte meg azt az eljárási jogszabályt, amely alapján a felperes pervesztessé vál(ha)tott ügy, hogy a svájci cég alperes a másodfokú eljárásban a nála levő iratok másolatainak kiadását megtagadva, részlegesen és az alperes segítségével teljesített.
- [17] A GDPR megsértésére történő hivatkozás körében kifejtette, hogy a GDPR preambulának (39) bekezdése értelmében a személyes adatok kezelésének jogszerűnek és tisztességesnek kell lennie, a (60) bekezdése szerint a tisztességes és átlátható adatkezelés elve megköveteli, hogy az érintett tájékoztatást kapjon az adatkezelés tényéről és céljairól, a (61) bekezdés szerint az érintettre vonatkozó személyes adatok kezelésével összefüggő tájékoztatást az adatgyűjtés időpontjában kell az érintett részére megadni, illetve ha az adatokat nem az érintettől, hanem más forrásból gyűjtötték, az ügy körülményeit figyelembe véve, és szzerű határidőn belül kell rendelkezésre bocsátani, a (63) bekezdés szerint az érintett jogosult, hogy hozzáférjen a rá vonatkozóan gyűjtött adatokhoz, valamint, hogy egyszerűen és és szzerű időközönként, az adatkezelés jogszerűségének megállapítása és ellenőrzése érdekében gyakorolja e jogát. Ezek a szabályok és a GDPR 5., 6., 12., 13., 14., 15., 21. cikke rendelkezései kötelezőek minden adatkezelésre, vita esetén a jogalkalmazókra is, az alperes azonban egyik szabályt sem tartotta be.
- [18] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem állapított meg olyan tényállást, amely megfelelt volna a kereseti kérelmében foglaltaknak, határozatából kihagyta azokat a jogszabálysértő részeket, amelyekre keresete - a jogszabályhelyek pontos megjelölésével - rámutatott,

elfogadta és minden más szabály elé helyezte, hogy az alapperbeli alperesnek a per folyamán tett jogelismerése (a hozzáférési jog részbeni teljesítése) a GDPR 15. cikke szerinti időben és módon történő teljesítés helyett is jogszerű, ennek következtében a pernyertes az alapperbeli alperes, a svájci cég lett anélkül, hogy az alperesi bíróság bármely, ezt a jogi lehetőséget szabályozó jogszabályhelyre hivatkozott volna ítéletében.

- [19] Hivatkozott arra, hogy az adatkezelő svájci cég nem adta meg 30 napon belül a kért hozzáférési tájékoztatóját, utalt az alperes alapperbeli ítéletének [74] bekezdésére, amely szerint „A perbeli esetben a felperes hozzáférési jogosultsága biztosításra került azáltal, hogy a perben feltárássra került, hogy az alperes milyen adatait kezeli, így a jogai érvényesülése ezáltal biztosított volt, így jogkövetkezmény alkalmazására az Info tv. 23. § (5) bekezdése alapján nem volt lehetőség.” Hangsúlyozta, hogy az adatkezelő svájci cég nem teljesített semmit időben, a perben a bíróság által feltárt adatok már elkéstek, a svájci cég késedelme és nem teljesítése miatt indított pert, a késedelmes teljesítés jutalma nem lehet a pernyertesség. Úgy vélte, a jelen perben eljáró másodfokú bíróságnak a megváltoztatás iránti fellebbezési kérelme alapján ki kell mondania ezért, hogy a svájci cég adatkezelése nem volt jogszerű, hogy a svájci cég megszegte a GDPR 12. és 15. cikkét, mert tájékoztatási és hozzáférési jog biztosítása iránti kötelezettségének az előírt határidőben nem tett eleget, továbbá azt is, hogy ezt a kötelezettséget nem lehet a per folyamán, a másodfokú eljárásban tett részleges nyilatkozatokkal helyettesíteni.
- [20] A Köbler-ítélettel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy azt az elsőfokú bíróság félreértelmezte, az ugyanis nem zárja ki az alperessel szembeni igényérvényesítést, nem mondja ki, hogy csak a végső fokon ítélkező bíróság perelhető, álláspontja szerint a Köbler-ítélet értelmében a jelen per bíróságának vizsgálnia kell, hogy az alperes megsértette-e az EU-s jogot.
- [21] Kifejtette, hogy a kár bekövetkezését – legalábbis a perköltség és az illeték tekintetében – közokirattal, az alperes ítéletével bizonyította az 1/2008. PJE határozatnak megfelelően.
- [22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.
- [23] Az elsődleges fellebbezési kérelemmel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a felperes nem adott elő olyan körülményt, amely a Pp. 379.§, 380.§ alkalmazását megalapozná, ezért hivatkozásait csak a Pp. 381.§-a szerint lehet figyelembe venni. Ennek körében az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogszabálysértése nem jöhet szóba, így a GDPR preambulum (10) bekezdésére hivatkozás közömbös. Az elsőfokú ítélet a Pp.346.§ (4) bekezdésének megfelelően tartalmazza a bíróság által megállapított tényeket, továbbá az (5) bekezdésnek megfelelően az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat. Ezek megsértéseként a felperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem volt helyes, illetve a jogi indokolás nem az általa várt tartalmú volt, ezek a kifogások csak az anyagi jogi felülbírálat körében lennének értékelhetők.
- [24] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatása iránti másodlagos fellebbezési kérelme alapjául szolgáló jogszabálysértéseket a felperes hiánypótlási felhívás ellenére sem jelölte meg egyértelműen, aminek az a következménye, hogy a másodfokú bíróságnak nincs lehetősége az elsőfokú bíróság érdemi döntésének megváltoztatására, és ezért a másodlagos fellebbezési kérelem is alaptalan.
- [25] A fellebbezést az ügy érdemében is alaptalannak tartotta arra utalva, hogy a felperes figyelmen kívül hagyta, hogy kártérítési pert indított, így az elsőfokú bíróságnak kizárólag az alperes kártérítési felelőssége feltételeinek fennállása alapján kellett érdemi döntést hoznia. A felperes kötelezettsége volt a kártérítési igényének alapját képező konkrét tények állítása és bizonyítása. E tényeket hivatkozása szerint a felperes teljeskörűen nem adta elő, a kártérítési

felelősség megállapításához szükséges valamennyi feltétel fennállásának bizonyítására a perben becsatolt első- és másodfokú ítéletek nem alkalmasak.

- [26] Rámutatott, hogy a felperes a fellebbezésében alapvetően azt sérelmezi, hogy a jelen perben eljáró elsőfokú bíróság az alapperben hozott másodfokú ítélet tényállását és jogi indokolását nem korrigálta megfelelően, nem vezette le ugyanakkor, hogy ezt a kártérítési igény elbírálása körében eljáró bíróság milyen jogszabályok alapján tehetné meg.
- [27] A fellebbezés alaptalan.
- [28] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése értelmében a (2) és (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371.§ (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezésben fel kell tüntetni határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését, vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a d) pont szerint pedig meg kell jelölni azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a felperes által megjelölt korlátok között gyakorolta, a megjelölt jogszabálysértéseket és a jogszabálysértés megjelölt indokait vizsgálta.
- [29] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, ennek alapjául szolgáló eljárási szabálysértésként – a fellebbezés tartalma szerint – a Pp.346.§-ának megsértését jelölte meg. E hivatkozás azonban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem adott alapot az alábbi indokok alapján:
- [30] A Pp. 380.§ c) pontja a másodfokú bíróság által mérlegelhető hatályon kívül helyezési oknak minősülő lényeges eljárási szabálytalanságok köréből külön tényállássá emeli át a kötelező hatályon kívül helyezési okok körébe azt az esetet, amikor az elsőfokú ítélet olyan tartalmi hiányosságban szenved, ami a másodfokú eljárásban nem orvosolható. A másodfokú bíróság erre tekintettel csak akkor helyezheti hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, ha az ítélet a törvényben előírt kötelező tartalmi elemek közül egyáltalán nem tartalmazza a rendelkező részt vagy az indokolást, és értelemszerűen nem állnak fenn az ítélet kiegészítésének feltételei sem, erre utal a szövegben a „nem orvosolható” fordulat. E tartalmi fogyatékoság következménye a másodfokú eljárás tárgyának – a bíróság döntésének vagy jogi álláspontjának – a hiánya, ami a fellebbezés érdemi elintézésének akadálya. A törvényhely indokolása szerint a hiányosság – a törvényben előírt kötelező tartalmi elemekre utalás folytán – a Pp. 346. §-ban felsorolt tartalmi elem hiányát jelenti, amely azonban csak akkor ad alapot az ítélet hatályon kívül helyezésére, ha nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította.
- [31] Az elsőfokú bíróság ítéletét megindokolta, az indokolás tartalmazza a döntés alapjául szolgáló tényállást, az alkalmazott jogszabályokat és a döntés jogi érveit, amelyek alapján egyértelműen megállapítható – a fentebb rögzítettek szerint –, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. Az ítélet indokolásának esetleges részbeni hiányossága hatályon kívül helyezésre nem ad alapot, mert az az anyagi felülbírálat során, a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával a másodfokú eljárásban pótolható.
- [32] Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a felperes által anyagi jogi jogszabálysértésként megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, így a GDPR és az Info tv. rendelkezéseit sem, mégpedig azért nem, mert a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket nem is kellett alkalmaznia, azokat az alapperben eljáró bíróságnak kellett alkalmazni, azt pedig, hogy az

alapperben eljáró bíróság az érdemi döntése során a jogszabályokat helyesen alkalmazta-e, az érintett jogszabályoknak megfelelő, helyes döntést hozott-e, a kártérítési per bírósága – az alábbi indokokra tekintettel – nem vizsgálhatja.

- [33] A jelen perben a felperes a kártérítési követelését – minden kártétel tekintetében – arra alapította, hogy az alapperben pervesztes lett, ezért merült fel kárként a vele szemben megítélt perköltség, a pervesztessége folytán perköltségként meg nem térült ügyvédi munkadíj, a meg nem ítélt sérelemdíj, valamint ebből ered egyéb kára, melyet általános kártérítésként igényelt. A fellebbezéséből is egyértelműen megállapíthatóan a jelen per bíróságától azt kérte, mondja ki, amit az alapperben eljáró bíróságnak ki kellett volna mondania, nevezetesen, hogy az alapper alperese jogszerűtlenül, a GDPR megsértésével kezelte az adatait, és nem tett eleget a tájékoztatási és hozzáférési jog biztosítása iránti, GDPR-on alapuló kötelezettségének, azaz, azt kérte, a jelen per bírósága mondja ki, hogy az alperes téves döntést hozott. Erre azonban a jelen perben nincs lehetőség, a következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis a közhatalom gyakorlásával kapcsolatos kártérítés perek nem válhatnak úgynevezett árnyékperré, az utolsó utáni jogorvoslati eljárássá, amelyben az alapperben hozott döntés felülbírálatára kerülhetne sor.
- [34] A BH2003.65. számú eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság rámutatott arra, hogy az anyagi jogerővel rendelkező ítélet jogszabálysértésre hivatkozással csak az eljárásjogi törvény által biztosított perorvoslattal támadható, a kártérítési per bírósága nem bírálhatja felül az alapperben eljárt bíróság döntését. A BH2009.9. számú eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy a kártérítési per nem használható fel a jogellenesnek tartott ítélet elleni jogorvoslat céljára, mindazokban az esetekben, amikor a fél bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése alapjául egy jogerős ítélet rendelkezésére hivatkozik, a kártérítési per bírósága a sérelmesnek tartott ítéletet nem bírálhatja felül, erre csak az adott eljárásra vonatkozó rendkívüli jogorvoslat eredményeként kerülhet sor.
- [35] A Pfv.V.20.832/2016/3. számú határozatából kitűnően a Kúria is a fenti elveket követi ítélezése során. E döntésben a Kúria rámutatott arra, hogy mind a Pp. 2.§ (2) bekezdésében meghatározott sérelemdíjra való jogosultság és kártérítési felelősség, mind a Ptk. 349.§ (3) bekezdésében rögzített kártérítési felelősség olyan speciális jogcímek, amelyek nem alkalmasak az alapjául szolgáló peres eljárásban beállt jogerőhatás feloldására és az ott érvényesített igények újra tárgyalására, ezért a Kúria nem foglalkozhatott az alapperben érvényesített igények téves jogi megítélésével összefüggő felperesi érvelésekkel sem.
- [36] A Pfv.III.20.430/2022/10. számú döntésében a Kúria kifejtette, hogy a felperes kártérítési igényként érvényesítette az előzményi perben álláspontja szerint neki járó perköltség meg nem ítélését, a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per azonban nem megengedett eszköze annak, hogy a fél a részvételével lefolytatott perben meghozott döntés felülvizsgálatát igényelje, a kártérítési per nem minősül a perrendi szabályokon felül álló jogorvoslati eljárásnak, így nem szolgálhat arra sem, hogy az előzményi perben alaptalannak talált perköltségigényt kártérítés címén a fél a bíróságtól követelje.
- [37] A Kúria Pfv.21.292/2021/10. számú döntésében rámutatott arra, hogy az az alapvetés, hogy a kártérítési per bírósága a sérelmesnek tartott határozatot nem bírálhatja felül, elsősorban a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bszi.) rendelkezéseiből fakad. A Bszi. 2.§ (1) bekezdése szerint a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról – törvényben szabályozott eljárás során – véglegesen döntenek. A Bszi. 6.§-a pedig kimondja, hogy a bíróság határozata mindenkire kötelező, ideértve azt is, ha a bíróság valamely ügyben hatáskörét vagy ennek hiányát állapítja meg. A Bszi. 6.§-a összhangban van a Pp. 360.§ (1) bekezdésével, mely szerint a keresettel elbírált

jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy a felek az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben vitássá tehessek. Ahogy azt az idézett törvényi rendelkezéshez fűzött Nagykommentár is kifejti, az anyagi jogerőt a jogirodalom az ítélethez és az azzal egy tekintet alá eső más határozatokhoz fűződő negatív és pozitív hatással azonosítja, pozitív hatásnak tekinthető, hogy az ítélethez a felek, a bíróságok és más hatóságok kötve vannak. A kártérítési perben az alapperben eljáró bíróság döntésének érdemi felülbírálata a jogvita ismételt elbírálását jelentené, ezt azonban a Pp. 360.§-a is kizárja.

- [38] A jelen ügy alapperében az alperes határozatát a Kúria felülvizsgálati eljárásban felülbírálta, azt nem találta jogszabálysértőnek, az alperes határozatának jelen perbeli felülbírálata a Kúria határozatának felülbírálatát is jelentené, melyre – a fentebb kifejtettekből következően – úgyszintén nincs lehetőség.
- [39] Az elsőfokú bíróság ugyan utalt arra, hogy a pernek nem tárgya a korábban született alperesi határozat felülvizsgálata, a kártérítési per nem teremt újabb jogorvoslati lehetőséget, ennek ellenére érdemben felülvizsgálta az alperes határozatát, vizsgálva, hogy az alperes a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket helyesen alkalmazta-e, az ítélet indokolásának e részeit (ítélet [29]-[31] bekezdés) ezért mellőzi a másodfokú bíróság.
- [40] Az elsőfokú bíróság ítélete nem sérti tehát a GDPR és az Info tv. rendelkezéseit, mivel az elsőfokú bíróságnak a kereset elbírálása során e jogszabályi rendelkezéseket - tekintettel arra, hogy nem vizsgálhatta, hogy az alperes döntése megfelelt-e e jogszabályi rendelkezéseknek - nem is kellett alkalmaznia.
- [41] Az alperes kártérítési felelősségének jogalapjaként a keresetben megjelölt és az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogszabályi rendelkezéseket (Ptk. 6:519. §, 6:549. §) jogszabálysértésként a felperes nem jelölte meg, ezért a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre nem terjedt ki annak vizsgálatára, hogy az elsőfokú bíróság a kereset jogalap hiánya miatti elutasításával megsértette-e a kártérítési felelősség anyagi jogi szabályait.
- [42] A Köbler-ítélet megsértésére jogszabálysértésként alaptalanul hivatkozott a felperes, az EUB ítélete ugyanis nem jogszabály, ezért sem a kereset jogalapja (Pp. 7.§ 8 pont) nem lehet, sem az anyagi felülbírálatra alapot adó jogszabálysértésként nem értékelhető. Az EUB ítélete – bár nincs erga omnes hatálya – a kereset alapjául szolgáló, vagy a fellebbezés alapjaként megjelölt jogszabályi rendelkezések értelmezése körében lehet irányadó, a „közösségi hűség” elve alapján. A Köbler-ítélet azonban a jelen ügyben – a felülbírálat korlátaira is tekintettel – még e szempontból sem irányadó, egyrészt, mert a felperes a kártérítési felelősség anyagi jogi jogalapját jelentő jogszabályok megsértését – amelyek értelmezése körében lett volna figyelembe vehető a Köbler-ítélet – nem jelölte meg, másrészt, mert a Köbler-ítélet a végső fokon ítélkező bíróság határozataiért fennálló tagállami felelősség elvének érvényesüléséről (40. bekezdés) szól, a jelen pernek azonban nem tárgya sem a tagállami felelősség, sem a végső fokon eljáró bíróság döntésének jogszerűsége, a végső fokon eljáró bíróság a per alapjául szolgáló jogvitában nem az alperes, hanem a Kúria volt. Minderre tekintettel a Köbler-ítélet nem alapozza meg a felperes által hivatkozott anyagi jogszabálysértések fennállását, mert az alapján sem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a jelen per bíróságának az alperes ítéleti döntését érdemben felül kellett volna vizsgálnia, és ezért felmerülhetne a jelen perben a GDPR és az Info tv. rendelkezéseinek alkalmazása.
- [43] A kifejtettekre tekintettel az anyagi jogi jogszabálysértésekre alapított fellebbezési kérelem sem volt megalapozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – a az indokolás fentiek szerinti módosításával - a Pp.383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [44] A sikertelenül fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet, és a Pp.83.§ (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes másodfokú perköltségének megtérítésére, amelynek

mértékét a másodfokú bíróság az alperes által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján felszámított 75.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj és a 60/1992. (IV. 1.) Korm. rendelet 4.§ (2) bekezdés b) pontja szerint felszámított 25.115 forint útiköltség alapján állapította meg.

- [45] A másodfokú bíróság a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest, hogy a meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdése szerint fizesse meg, egyúttal a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta a felperest az esedékesség időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról. Tájékoztatja a felperest arról is, hogy ha az illeték fizetési kötelezettségnek határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Pécs, 2025. május 14.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró